

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 145.

Femte Session.

46de Møde.

Onsdagen den 7de December.

(Fort.)

Premierministeren: Jeg maa beklage, at jeg igaar var forhindret fra at komme tilfede heri Thinget. Der var ansat et Statsraad, som begyndte Kl. 9 og først var til Ende henimod Kl. 4. Sagerne vare af den Betsafsenshed, at de paa en Maade kunde betragtes som een Sag, og at Statsraadets Forhandlinger ikke vel kunde afbrydes; det var altsaa ikke muligt for mig at forlade Statsraadet. Jeg havde oprindeligt troet, at Sagen ikke vilde have været saa længe, og at jeg i alt Fald, Kloften $1\frac{1}{2}$, som var den Tid, til hvilken jeg ventede, at de foregaaende Valg her vilde være tilendebragte, vilde faae Leilighed til at indfinde mig i Folkethinget, og jeg anmeldte derfor ikke noget for Formanden fra Begyndelsen af, men da jeg mærkede, at Tiden traf sig saa langt hen, saa sendte jeg Bud, at man ikke for det Første kunde vente Statsraadets Medlemmer. Jeg kunde naturligtvis ikke sige bestemt, at hverken jeg eller nogen af mine Colleger kunde møde inden Thingets Session ophørte, men som Følge deraf blev da, som jeg finder ganske naturligt, Forsamlingen afbrudt. Jeg anseer det som min Pligt, efter den Stilling, som er mig betroet, at tage Ordet ved Begyndelsen af denne Sags Forhandling. Det er jo vistnok, at min Stilling paa den anden Side gjør det meget betænkeligt for mig, paa dette Sagens Trin, at tage Ordet. Foruden Sagens egne Vanffeligheder og den Barsomhed, som jeg ifølge min Stilling maa tagttage, selv hvor jeg kunde have Lyft til at udtale mig mere aabent, saa er det dog for den, som tager Ordet paa Regjeringens Begnie i denne

Sag, en meget uheldig Omstændighed, at der i det Hele ikke er en ønskelig Stemning mellem Regjeringen og Rigsdagen.

Det synes at være forudsat, at Ministeriet og Rigsdagen vare hinandens naturlige Fjender, idetmindste at de vare blevne det med Hensyn til denne Sag (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!). Man har Ministeriet mistænkt for, at det ønskede at henholde den endelige Ordning af Statens Forhold, som er bleven forkyndt i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, for deels midlertidigt at kunne føre Regjeringen, idetmindste over en Deel af Staten, uden at være bundet ved nogen forfatningsmæssig Grændse, og deels for at benytte Tidens Tryk til at frembringe Indrømmelser fra Rigsdagens Side, hvortil den ellers ikke maatte være villig. Dette er virkelig udtalt i Udvalgets Betænkning, dog mere som Noget, der bliver antaget af et stort Fleertal i Folket, end at Udvalget har gjort det til sin egen Mening. Om dette blot ikke var Andet end Delicatesse, saa kunde jeg ikke Andet end anerkjende dette; men jeg troer ogsaa, at der er Mange og maaskee Adskillige af dem, der i visse Henseender høre til den stærkere Opposition, som meget godt indsee de store Vanffeligheder, der ere for Regjeringen ved at kunne gaae den Vej, som der synes at være en vis Stemning for, at man skulde gaae; men jeg maa paa det Bestemteste benegte, at der fra Regjeringens Side er noget saadant Duffe. Regjeringen maa ligesaavel som Rigsdagen ønske, at vi komme ud af den uhyggelige og halvt lamme Stilling, hvori vi befinde os, saalange vor Grundlovs Forhold ikke er bragt paa det Rene. Idetmindste kan jeg for min Deel forsikre, at jeg ikke vil kunne have noget høiere Duffe for den Tid, der maatte være til-